

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΜΥΝΟ ΜΠΟΥΡΝΕΎ

(Μία παράδεξη αυτεθισογραφία της ώριμης «Βεντέττας» της «Φόξ-Φιλμ» που άναστατώνει τόν κόσμο με τα έρωτικά σκάνδαλα της.)

Ι κ. κ. δημοσιογράφοι κ' όλος ο άλλος κόσμος, δέν φαντάζονται πόσο καμιά φορά γίνονται άδίκιοι. Θέλουν νά μυσούν και την παραμοικότερη λεπτομέρεια της ζωής σας, τ'ά σπέρτα σας και τις άδυναμίες σας. Και γιατί δ' αυτά, παρακαλώ ; Γιατί είναι, λένε, θαυμαστά τού ταλέντου και της ύμορφιάς σας, 'Ετσι έξασολούν ένα σωρό λειτουργικά στό στήθι σας, στό «στοιτίου» ή και στό φιλικό σπίτι που τηγαίνετε, για νά σας κατακοκτείνουν και νά φλυαρίσουν για τή ζωή σας. 'Εχουν δηλαδή για σάς έναν πάρα πολύ ένοχλητικό θαυμασμό. Στην άρχή της καρφίρας μιάς Βεντέττας εν' εύχάριστο νά μιλούν όλοι γι' αυτήν. Μά στόν κινηματογράφο αντί αυτός ο φόρεθος νά σβήνι όσο περνούν τά χρόνια, τόσο γίνεται μεγαλύτερος και πιο ένοχλητικός. Πιστέψτε με. Λαβάνω έκαστό έρωτικό γράμμα τή μέρα. Όλα τους έχουν τριμερά λόγια, έρωτικά ποιήματα και πολλά, πάρα πολλά, άδεια. Ένας όμως άκίνη και μερικές συμβουλές. Ένας δ' αυτούς τους θαυμαστάς μου μοϋ έγραφε πρὸ καιρού τά έξής ένδιαφέροντα πράγματα :

«Λατρεύω μόν άστρο. Στα περιοδικά παρακολούθω μέ μεγάλο ένδιαφέρον κάθε πληροφορία για την ιδιωτική ζωή σου και τις ιδιοτροπίες σου. Τό ξέρεις πιά πόσο σ' αγαπώ και πόσο θέλω τό καλό σου ! Είμαι ο κύριος που σού στέλνει ένα γράμμα κάθε μέρα. Τελειοτάτος λοιπόν διαβάω ότι προηγάς στό γέλιο σου μιά καλοήγημη μοχαρίσια μπριζόλα ! Ανοήχως λοιπόν, και γι' αυτό σου έστειλα αυτό τό έπαινο γράμμα. Προς Θεού, μίε Μπούρνε, έν λησάθε έστω και λίγο τους θαυμαστάς σας, μόν τρώτε μοχαρίσιες μπριζόλες ! Κάνουν βαρύ στομάχι και πειρασμό τον οργανισμό. Επίσης δε κάνουν νά βλέπετε πάντα φεαλτικά όνειρα, κ' όταν έρωστέ έχετε ποικεσάλο. Θά ήθελα λοιπόν νά μ' έρωσιδιάσω ότι αυτό τό φαγητό τό προτιμάτε καλύτερα από κάθε άλλο. Έχετε έμπιστοσύνη στην άγάπη μου, στην άγάπη ενός άνθρώπου που σάς είναι τυφλά άφοσιωμένος...»

Ειχαρίστησα βέβαια τόν καλό αυτόν άνθρωπο για τί συμβουλές του, άλλ' αναγκάσθηκα νά τού παρατηρήσω ότι ποτέ δέν τρώω μοχαρίσιες μπριζόλες και ποτέ δέν βλέπω φεαλτικά όνειρα. Αλλάς όμως ή ένδιαφέροντες έπιστολές, όπως σάς είπα, είναι πάρα πολλές τή μέρα. Έτσι, χωρίς νά τό θέλω, έγινα...πρακτικός γιατρός και τώρα ιστορία νά θεωρούμαι όλες τις φίλες μου.

Οκ εσπότερες όμως, όπως σάς άνήγαγα, δέν βασίζονται πάνω από τους θαυμαστάς, αλλά κ' άπό τους δημοσιογράφους. Ένας άπ' αυτούς, λοιπόν, ο μίστερ Τόμας Χάρρισον, μ' έπεσεκρίθηκε δύο και λίγες μέρες στη βίβλα μου, για νά μέ παρακαλέσει νά τού άρηγηθώ τή ζωή μου.

—Μίε Μπούρνε, μοϋ είπα. Είπατε ή πιο καλά κ' ή πιο χαριτωμένη θέντα κ' έχετε πάρα πολλούς θαυμαστάς, που σάς λατρεύουν. Καταλαβαίνετε λοιπόν μέ τί ένδιαφέρον θα διαβάσει τή βιογραφία σας. Διηγήθητε μοι μερικά πράγματα από τή ζωή σας, τό παιδικό σας χρόνια. Δέν φαντάζεσθε πόσο θα εύχαρισθούν οι θαυμαστάς σας...»

«Αχ ! Αίτιοί ο κ. κ. θαυμαστάι !... Μάς αναγκάζουν νά πληρώνουμε πολύ ακριβά τή λατρεία τους. Δέν μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε τίποτε από τή ζωή μας. Ούτε και την πιο άσημαντή έρωτική μας περιπέτεια. Όταν ο κ. Χάρρισον μοϋ είπα αυτά τά λόγια, σκέφθηκα νά τού άρηθώ. Αυτό όμως δέν θα έσοζε την κατάσταση. Ο δημοσιογράφος θα έπαινε τους γνωστούς μου και τις φίλες μου και θα έκανε τό ρεπορτάζ του. Μαζύ όμως μέ τις άλήθειες, θα τού έλεγαν, είμαι βέβαιη κ' ένα σωρό ψέματα. Θα έβλεζε κ' ένεινος επίσης μερικά, κ' έτσι θα κατανοούσε νά μάθαναν οι θαυμαστάι μου ότι γεννήθηκα στην...Κίνα κ' ότι κ' άρέσει έξαιρετικά τό πλάγι μέ μοιρολόιδα !...»

Γι' αυτό προτιμώ νά ιστοπώ τό μαργιό μου δημοσιογραφικές συνεντεύξεις. Τού άπάντησα λοιπόν, κ' ένα χαριόλο έγκατερήσιες και ύποταξής :

—Θά σάς διηγηθώ την ιστορία μου. Δέν θα ήθελα όμως νά μέ διακόψετε. Κρατάτε όδες θέλετε σημειώσεις, αλλά δέν θ' άνοίξετε τό στόμα σας. Είμαστε σύμφωνοι ; Έ, λοιπόν, μίστερ Χάρρισον, ξέρετε τί θα ήμουν, άν δέν γνόθουν κινηματογραφικός άστέρτας ; Μία από τις καλύτερες διηγήτριες της Εθνώσις. Ναι, ναι, μη χαμογέλατε... Άκόσπετα την ιστορία μου και θα μέ δικαιώσετε :

«Γεννήθηκα σ' ένα πλούσιο και σοβαρό περιβάλλον. Ο πατέρας μου ήταν ένας από τους πιο γνωστούς άρχαιολόγους κ' ή σφαιρική μελέτη του τόν έδωκε κάνει διάσημο στον κόσμο τόν έπιστημόν. Όλη τή μέρα την περνούσε κλεισμένος στό γραφείο του, πίσω από ένα σωρό συγγραμμάτιον, κτηνιασμένον από την πολυκαρία, που μύριζαν μοϋ

χλα και σ' έκαναν νά φταρνίζεσαι. Τό σπίτι μας ήταν γεμάτο άπ' αυτά τά βιβλία, καθώς επίσης κ' από ένα πλήθος αγαλμάτων κ' άσχορον πινάκων ζωγραφικής. Έμοιαζε μάλλον μέ μουσείο, παρά για σπίτι ενός κοινωνικού άνθρώπου, όπως ήταν ο πατέρας μου. Γιατί πρέπει νά ξέρετε ότι άν όλη τή μέρα την περνούσε μελετώντας, τό βράδυ διοργάνωνε στό σπίτι του κοσμικές συγκεντρώσεις. Τού άρεσαν ή διακοδόσεις, ή εθθιμες συνταρξίες, κ' έδω από τά λέμε, μεταξύ μας, κ' ή ύμορφες γυναίκες.

—Πρώτη φορά βλέπω έναν άρχαιολόγο νά μην είνε έρωτευμένος μέ τις μορφιες του, παρά μέ τις γυναίκες τών φίλων του, άκούγα τή ύπτερα μου νά τού παραπονείται κάθε τόσο. Μά μήπως ύπάρχει και καμιά διαφορά ;...»

«Κ' ένεινος, χωρίς νά θυμηθώ, τής άπάντησε χαμογελλώντας :

—Πόσο εύκολά ξεχνάς, καίτην ! Έμεις δέν παρανοήσαμε από έρωτα ;...»

—Αυτό έλεγε τώρα, νά μέ λές και μοίμαι, τού φώναζε έκείνη θυμωμένα.

«Μά τά πράγματα διοφθονόντουσαν, γιατί τότε έπεφτα έγώ στη μέση, άρχίζα νά κλάω κ' α' δινώ...τρυφερά σίγωνα συμπλιονόντουσαν.

—Εσύ, παιδί μου, μοϋ έλεγε ο πατέρας μου, πρέπει νά γίνης διηγήφορος. Έχεις μεγάλη κλίση σ' αυτή την έπιστήμη. Από τώρα κόλλας ξέρεεις νά συμπλιώνης τους άντιδίκους !...»

«Έγώ έμεινα σύμφωνη μαζί του, μέχρι τής ηλικίας τών δεκατεσσάρων χρόνων ! Τότε άνεκάλυθα ότι είχα ταλέντο ζωγράφου. Σχεδιάζα περίφημα τις φίλες μου κ' έκανα ένα πλήθος ζωιογραφιών τού πατέρα μου.

—Άκούσε δώ, τρελλοκόριτσο, μοϋ φώναζε ένεινος. Αν έξακολουθήσας νά κίνης αυτές τις μουτρώσεις, θα σ' έβάλω από τή Σχολή τών Κυλών Τεχνών...»

«Μά δέν πραγματοποιήσε μέχρι τέλους τών σποδών μου την άπειλή του. Έκείνο τόν καιρό ήμουν τρελλά έρωτευμένη. Ναι, μόν άνοίγετε διάπλατα τά μάτια σας. Ήμουν έρωτευμένη μέ τή σπού. Άγαπούσα μάλιστα έξαιρετικά τό κολιμητή μου. Ή θάλασσα μ' άγάπησε, μέ τριβούσε, όπως τόν ναυτικό, που δέν μπορούσε νά κίνη στη στεριά. Οι καλύτεροι φίλοι μου ήσαν οι πρωταθληται τού κολιμηματος. Ένας μάλιστα άπ' αυτούς, ο Έντουαρντ Μόραντ, μ' άγαπούσε κ' ένα φλογερό έρωτα. Άκούγα και σήμερα έξακολουθεί νά μέ λατρεύη και νά μοϋ γράφει τριμερά έρωτικά γράμματα. Όσο για μένα, πρέπει νά σας όμολογήσω την αλήθεια, ότι άν κ' ήταν πολύ συμπλιοντικός, ποτέ δέν τόν άγάπησα. Ίσως γιατί ήταν πάρα πολύ καλός μαζί μου και τόν έκανα ό,τι ήθελα. Θά μπορούσε κολιμητώντας νά διασχίσει τόν Άτλαντικό, για νά μ' έναρξισθώ. Καμιά γυναίκα δέν ευχαριστείται όμως σ' ένα τόσο τυφλό άφοσίωσι. Είνε σωστή ή λαοφία ότι εγγάτη δίγως πεισιματα δέν έχει νοστιμάδας. Ο Έρωσ τού Μόραντ μοϋ φανόνταν σαν ένα πάρα πολύ άνοστο φαγητό ! Ήταν όμως καλός κολιμητής και γι' αυτό τόν είχα φίλο μου. Σ' αυτή όπόσση τή ναμία μου για τό κολιμητή άφείλω την έμψάνισι μου στόν κτηνιατρό μου. Με προσέλαβαν στό «στοιτίου» τού Λονδίνου, για ν' άντικαθίστω τις πρωταγωνίστριες στις έπακίνδυνες βουτιές τους στη θάλασσα. Ύστερα όμως από έξη μήνες κατόρθωσα νά τούς κάνω νά μέ προσέξουν και νά μοι προτείνουν νά πρωταγωνισθώ στό βουβό φιλμ «The Celestial City». Μετά την άνεκάλυψη τού όμυλόντου, αναγκάσθηκα μερικώς μήνες νά διακόψω τό γύριμα και νά μάθω νά προφρώ καλά τις λέξεις και νά τελειοποιηθώ και σ' Άγγλικά. Έτσι έγινα μιά εμοιαρξία γυναίκα. Οι ρόλοι μου είνε πάντα μιάς γενναίας, που σοφάει γύρω της μιά στανανική γοητεία, έχει αιματηρούς έρωτες και δέν έχει καθόλου καρδιά. Κατά βάθος όμως είμαι μιά πολύ τρυφερά γυναίκα, που τής άρέσει νά ζωγραφίζη, όταν έχει καιρό, όμοιαρα ταίρια και τριμερές έρωτικές σκηνές. Μετά από τό Λονδίνο, εγγύισα στό Βερολίνο τό «Σινέδρομο Δισκοεδάξας». Έπειτα στη Γαλλία την «Κυρία τού Μαξίμ», τόν «Πελάτι τού 16ς και 17ου...»

«Σήμερα, καθώς βλέπετε, είμαι πολύ γνωστή και θα ήμουν εύχαριστημένη άν δέν είχα αυτές τις σκοπερές τόν θαυμαστόν μου. Έχω δύο γραμματιές που άπαντούν σ' ένα γραμματίο τους και πάλι δέν προφταίνουν νά τούς ικανοποιήσουν. Ο χαθεις τους εμφοράζει μέ τό δικό του τρόπο τό ένδιαφέρον του. Ο Ένας σάς δίνει ιατρικές συμβουλές, άλλος σάς ζητάει δανεικά κ' ένας τρίτος σάς όμολογεί ότι έχει βάλει στόιγμα ότι θα τόν άγαθήσετε. Για νά μη τό χάσω μάλιστα, σάς παρακαλέ...νά φανητε καλή μαζί του... Αλήτη είνε ή ζωή μου και τά παρόνά μου.»

ΜΥΝΟ ΜΠΟΥΡΝΕΎ

Η Μόνε Μπούρνε